

корабель чим раз даліше на широке море. Прийшла трета ніч, на небі місяць в новий, а безчисленні звізди красю чокраво при свічують, так, що аж любо дихати нашим подорожним; поклад кораблем літають нічні морські птиці і викрикують своїми голосами. Подорожні одні співають набожні пісні, другі розмовляють про се то про те, а на конець кожній, зморені спом, онирає ся о стіну корабля, або кладе ся на лавку і засниває твердим спом

Сплять всі подорожні і спить ся їм кождому що нишого. (А декому не спилось нічого. — Прим. скл.). Аж тут параз впадає корабельна служба до середини корабля з великим криком...

— Люди, хто в Бога вірує, ратуйте ся як хто може! Насунула ся страшна буря на море і грозить нам всім смертю!... Жде нас неминуча погібіль!

Кожній, хто лиш був на кораблі, зірвав ся на рівні погн.

— О, Ісусе, Сине Божий, помилуй нас і Ти, Мати Божа, ратуй нас! — заголосили всі.

І хоч корабельники крила розвивали, і хоч всім і силами старали ся вздержати корабель на місці, але на дармо! Страшна буря рве корабель і носить ним по воді так, мов маленькою дитиною. Що підійме його до гори, майже на найвищу гору ви несе, так по тім напрасно кине ним у пропасть аж до дна моря і несе цілком в иншу сторону... Господь знає кулі!

Несе так один день, несе другий, несе третій, несе четвертий, аж в кінці приносить до берега якоїсь незвідної їм землі. Тут таки, над самим берегом винесла морська хвиля корабель високо в гору, кинула ним параз у діл і викинула разом зі всіми подорожними на беріг моря, на цілком чужу, безлюдну землю.

Всі повиплазили з корабля майже без притомности, бо кождий був змучений, невиспаний, кождий мало знав, що діє ся з ним і посідали на землю. Відпочивають ожидаючи дальшого Божого помилування.

Сидять вони на зеленій мураві межі густими деревами над берегом моря і поглядають в далеку морську синяву, чи не найде з відки який корабель, щоб завів їх до якого людми замешкалого краю, від котрих могли би довідати ся, куда їм дістати ся до своїх домів.

Але заки надійде та щаслива хвиля, коли Боже милосерде прийде їм спасєне, треба їм було подумати об тім, чим будуть жити той цілий час на тім безлюднім пустім острові. Тому капітан розбитого корабля, яко господар дому, радить людям, щоб кождий пішов до внутра розбитого корабля і повиносив